

⁹Én, János, testvéretek és társatok Jézussal a szenvedésben, a királyságban és az állhatatosságban, a Patmosz nevű szigeten voltam az Isten ígéjéért és Jézus bizonyágtételéért. ¹⁰Lélekben elragadtattam az Úr napján, és hátam mögül hatalmas hangot hallottam, mint egy trombitáét, ¹¹amely ezt mondta: Amit látsz, írd meg egy könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek: Efezusba, Szmirnába, Pergamonba, Thiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába. ¹²Megfordultam, hogy lássam, milyen hang szólt hozzám, és amikor megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam, ¹³és a gyertyatartók között az Emberfiához hasonlót: hosszú palástba volt öltözve, mellén aranyövvel körülövezve; ¹⁴feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja; ¹⁵lába hasonló volt a kemencében izzó aranyérchez; hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása; ¹⁶jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles kard jött ki, és tekintete olyan volt, mint amikor a nap teljes erejével ragyog.

¹⁷Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbját, és így szólt: Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó ¹⁸és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.

Kedves Testvéreim!

Látomásom volt, amelyben Jézus állt meg előttem, és azt mondta, Zsolt, hirdesd az evangéliumot, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő. Sőt, tudod mit, ne csak Budafokon, hanem tedd ezt az egész világon.

Nem, nem ment el az eszem. Valóban kaptam egy ilyen megbízatást. De hadd tegyem hozzá rögtön, hogy nem csak én kaptam! TE is!

Kifejtem!

Amikor Jézus feltámadása után megjelenik a tanítványoknak, akkor ezzel több dolgot is tesz: egyrészt bizonyítja, hogy valóban ő az. Másrészt megnyugtatja a tanítványait: ne féljete, harmadrészt, feladatot bíz rájuk: menjetek és hirdessétek...

Húsvét napján, a félelmükben a zárt ajtók mögé bújó tanítványok között megjelenik Jézus. Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: *Békesség nektek!* ²⁰És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat. ²¹Jézus erre ismét ezt mondta nekik: *Békesség nektek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.*

Mára kijelölt ígéhirdetési alapigénkben is Jézus megjelenéséről van szó, és bár az időpont az már jócskán a feltámadást és Jézus mennybemenetelét követően van, de a minta mégis ugyanaz. Most nem az egész tanítványi közösségnek, hanem már csak az egyetlen még életben lévő tanítványának, János apostolnak jelenik meg Jézus egy látomásban. Mielőtt megkérdejeznék János épelméjűségét, azért érdemes kicsit belelátni abba, hogy hol is van, és miért is van ott.

Az öreg János apostol, akit a Szentírás úgy említ, mint Jézus szeretett tanítványa, az egyetlen, aki az apostolok közül nem vértanúként halt meg, hanem – sok-sok szenvedésen át, de magas kort megélve, élete alkonyán egy Patmosz nevű börtönszigeten raboskodik, nem messze Efezus városától, ahová korábban Jézus édesanyjával Máriával érkezett. János az a tanítvány, aki egyedülként ott állt a keresztnél, aki szem és fültanúja volt az eseményeknek, akire Jézus rábízta Máriát, és aki az ő feltámadásának is az egyik első tanúja.

János apostol látomásai, a Jelenések könyve, ezen a Patmosz nevű szigeten, rabsága közben írodik, elsősorban Efezus és Kis-Ázsia gyülekezeteinek, de közvetve az egész keresztyén egyháznak. Ő maga azt írja erről: *Én, János, testvéretek és társatok Jézussal a szenvedésben, a királyságban és az állhatatosságban, a Patmosz nevű szigeten voltam az Isten ígéjéért és Jézus bizonyágtételéért.*

Érdekes ez a birtokos szerkezet, ahogyan János megfogalmazza, hogy Isten ígéjéért és Jézus bizonyágtételéért volt ott. Ezt kétféleképpen is érthetjük, egyrészt úgy – ismerve a könyv tartalmát, hogy azért kellett ott lennie, hogy megkapja ezt az üzenetet tehát a miatt, másrészt viszont úgy is érthetjük, hogy azért került oda, mert hirdette az ígét, tanúságot tett Jézusról, másrészt. Én inkább ez utóbbira szavazok. Hirdette az ígét, és ez nem tetszett a római uralkodó rétegnek, hiszen az által hogy terjedt a keresztyénség, gyengült a császárkultusz, így a császár hatalma. Ezért kellett meghalnia a többi tanítványnak is, illetve János is e miatt kerül erre, a feljegyzések tanúsága szerint politikai fogjoknak fenntartót börtönszigetre, ahol kb. 90 éves kora körül kényszermunkára fogják, köfektésre.

János azt írja: *János, testvéretek és társatok Jézussal a szenvedésben, a királyságban és az állhatatosságban...*

Ez azt mutatja, hogy János szenved, szenved és egyedül van. El tudom képzelni, hogy összetört. Hogy nem tudja, hogy mitévő legyen. Talán néhányan vannak körülötte, de az a küldetés, amelyet Jézus rábízott: hogy

tegyetek tanítvánná minden népet, reménytelennek látszik. És ott lehet benne a feszültség: itt vagyok Uram bezárva, elzárva mindentől, már csak én maradtam... hogyan menjek, hogyan hirdessem?

Ma üres a templom. Húsvét ünnepén, most már sorozatban másodszor üresek a padok. Nincs itt senki. És bevallom, hogy ez a helyzet emlékeztet Jánosra. Mondanom kell, de kinek?

János számára a feloldást maga Jézus adja: ¹⁰*Lélekben elragadtattam az Úr napján, és hátam mögül hatalmas hangot hallottam, mint egy trombitáét, ¹¹amely ezt mondta: Amit láatsz, írd meg egy könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek: Efezusba, Szmirnába, Pergamonba, Thiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába.*

János elragadtatott az Úr napján, azaz vasárnap. Minden vasárnap húsvét, így húsvét ünnepén, a feltámadás ünnepén, János elragadtatott: először hangot hall: írja le. A kor technikáját használd. Ha nem tudod hirdetni szóval, írd le! Használd ki a lehetőségeket! Üres a templom, nem baj, van kamera és internet.

Amikor Isten hívását éreztem, hogy lelkész legyek, akkor egy nagyon erős üzenete volt számomra annak, hogy a föld végső határáig hirdetnem kell az evangéliumot. Többször felmerült régebben, hogy misszionárius legyek, elmenjek olyan helyekre, ahol még nem hallottak Jézusról, és ott is hirdessem. Ma az internet segítségével az Isten igéje eljuthat a föld végső határáig. És tudom, hogy nem vagyok egyedül, mert akik nézitek, hallgatjátok az igehirdetést, ahogy János írja: társaim vagytok a szenvedésben, a királyságban és az álhatatosságban. Egymást erősítjük, bár én nem látlak, de tudom, hogy ott vagy, és tudom, hogy rajtam keresztül a feltámadott Úr Jézus szeretne ma megszólítani!

János nem csak hangot hall, és utasítást kap, hanem látomásban találkozik a feltámadott és megdicsőült Úrral. ¹²*Megfordultam, hogy lássam, milyen hang szólt hozzám, és amikor megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam, ¹³és a gyertyatartók között az Emberfiához hasonlót: hosszú palástba volt öltözve, mellén aranyövvel körülövezve; ¹⁴feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja; ¹⁵lába hasonló volt a kemencében izzó aranyérchez; hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása; ¹⁶jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles kard jött ki, és tekintete olyan volt, mint amikor a nap teljes erejével ragyog.*

Amit itt János leír, akkor érthető, ha ismerjük az Ószövetséget. Ezek a képek, amelyek János lát, az Isten megjelenésének szimbólumai. János a megdicsőült Urat, a feltámadt és mennybe ment Jézust látja teljes isteni dicsőségében.

Jó volt Jánosnak? Láthatta egyrészt életében, másrészt feltámadásakor, harmadrészt most megdicsőülve Jézust.

Testvérem, az a jó hírem, hogy te is láthatod. Te is találkozhatasz vele, Jézus hozzád is odalép, és téged is megszólít. Ehhez fontos azt megérteni, hogy mit lát János. Az arany, a fehér szín és tűz. Ezek így együtt az Isteni jelenléte jelképezik. Nézzük körül a templomba, nem véletlenül vannak ezek ma is jelen. Az Istennel való találkozás lehetséges, méghozzá a keresztyén közösségben. János azt is látja, hogy Jézus a hét arany gyertyatartó között áll. Erről később kiderül, hogy a hét előbb említett gyülekezet, de a 7 azt is jelenti, hogy a gyülekezetek összessége, tehát a keresztyén egyház. Az egyházban, a krisztusban hívők közösségében te is találkozhatasz Jézussal.

¹⁷*Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott...*

János hiába ismerte Jézust földi életében, hiába volt ott a kereszt tövében, hiába volt részese a feltámadott megjelenéseinek, az Isten jelenlétében térdre kényszerül, sőt a földre esik, mint egy halott.

Igen, az Isten előtt mind halottak vagyunk. A bűn – amelyről annyira nem szeretünk hallani, de mindannyian tudjuk, hogy az életünk tele van vele – nem engedi, hogy megálljunk Isten előtt. Még János sem, még a szeretett tanítvány sem tud megállni. De itt jön el, az, amiért Jézus eljött, amiért az életét adta a golgotán:

...ő rám tette jobbját, és így szólt: Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó ¹⁸és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.

Ne félj! Jézus neked is ezt mondja ma. Ne félj. Bármilyen is az, ami miatt aggódsz, bármilyen nyugtalanít, bármekkora terheket hordozol, vagy bármekkora bűnök terhelnek, Jézus azt mondja Ne félj!

És neki hihetünk! Nem kell félnünk, mert bár az Isten jelenlétében holttá válunk, de ő ránk teszi a kezét, és ahogyan ő feltámadt, vele együtt mi is feltámadunk! Ahogyan János is tette. És bár azt godnolhatta az apostol, hogy neki mennie kell szerte a világba, de a küldetése most nyerte el az értelmét. Azért maradt ő életben, hogy ebben a szorongatott helyzetben tudjon megszólalni, és így hitelesen az egész világra kiterjedően, sőt a tér és idő felett tudja hirdetni a feltámadás örömhírét, az evangéliumot. Írd el, hangzik újra a következő versben Jézus felszólítása.

Jézus feltámadása után megjelent tanítványainak, és még rajtuk kívül – ahogy Pál ezt feljegyezi, több mint 500 testvérnek. És mindenkire feladatot bíz.

Ma Jézus ott áll az életed ajtaja előtt, zörget és szeretne bemenni hozzád, hogy találkozhas vele.

Szeretek Jézussal találkozni, mert igaz, hogy minden egyes alkalommal térdre kényszerülök, mert ráébredek saját kicsinységemre, bűneimre, elesettségemre, de Jézus újra és újra, minden nap a jobbát nyújtja felém, és azt mondja: ne félj. És amikor ránézek az ő jobbára: arra az átszúrt kézre, akkor már azt is tudom, hogy nincs mitől félnem, mert nála vannak a halál és pokol kulcsai, azaz, amitől valóban rettegnem kellene azt ő bezárta, ami viszont vár rám, a mennyek országának kapuja, azt kinyitotta.

És ma feladatot is bíz rám, és rád! Írd fel! Mondd el! Add tovább ezt az örömhírt! Légy evangélikus, légy örömhír terjesztő!